Ч. 227. Неділя 20 (7) жовтня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і ср. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Загальна війна на Балкані. — Італіяньско-турецкий мир.

На Балкані розпочала ся вчера війна на всіх границях Туреччини. Войска турецкі, болгарскі, сербскі і грецкі рушили до границь і вчера вже відбули ся в кільканайцятьох місцях стрічі передних сторожий. Стрічі ті відбули ся зі змінним щастєм, а донесеня о тих стрічах дуже суперечні, відповідно до того, з якого жерела походять. Турки приписують побіду собі, а Болгари та Серби знов собі і треба аж кілька днів ждати на правдиві донесеня. Поки що можна здогадувати ся, що в найблизших днях прийде до більших битв в напрямі з Филипополя до Адриянополя і з Нишу до Скоплія, бо в тих обох сторонах нагромаджені найбільші сили противників.

Король Фердинад видав вчера слідуючий маніфест до болгарского народа: Протягом 25-лїтного мого правлїня стремів я все в мировій культурній праці до поступу, щастя і слави Болгарії та бажав, щоби болгарский нарід і на дальше поступав тим шляхом. Але Провидінє инакше звеліло. Надійшла хвиля, в котрій в болгарскій расї судило ся зрікти ся добродійств мира та хватити за оружє, щоби ввести в діло велику проблєму. З тамтого боку гір Ріло та Родопе наші брати по крови і вірі по нинїшний день, отже від 35 лїт по нашім освободженю не мали того щастя, щоби зискати можність людского та зносного житя. Всякі старани так великих держав як болгарских правительств не суміли сотворити таких условій, які дозволювали би тамошним християнам тїшити ся людскими правами та свободою. Сльози балканьских невільників і нужда мілїонів християн мусїли зворушити наші серця, серця людий спільного племени та віри, а також серця тих, яким завдячуємо нашу свободу і наше мирне житє, то є серце великої християньскої освободительки. Болгарский нарід пригадує собі пророчі слова царя-освободителя, що велике діло мусить бути виконане аж до успіху. Наша любов мира вичерпала ся та й не лишає ся нам инший спосіб несеня помочи всему християньскому народови в Туреччинї як хопити за оружє. Лише тим способом можемо запевнити їм охорону житя і майна. Анархія в турецких провінциях загрожує навіть нашому національному житю. По різнях в Іштеп і Кочанї турецке правительство замість, щоби вимірити скривдженим сатисфакцию і справедливість, запорядило мобілїзацию воєнних сил. Терпеливість наша тим способом була виставлена на тяжку пробу. Людска совість, сьвятий християньский обовязок несеня помочі братам, яким грозить винищенє, честь і гідність Болгарії приказують нам покликати наших синів під оружє на оборону вітчини. Наша справа справедлива і сьвята. В горячій вірі в охорону і поміч Всевишнього повідомляємо отсим болгарский нарід, що війну за людскі права християн в Туреччинї вже виповіджено. Приказую хоробрій болгарскій армії, щоби почала похід на турецку територию. По нашій стороні і з нами борють ся за ту саму ціль із спільним ворогом армії злучених з Болгарією балканьских держав — Сербії, Греції і Чорногори і в тій війні хреста з півмісяцем, свободи з тиранією, маємо симпатию тих всїх, що люблять справедливість і поступ. З тими симпатиями борють ся болгарскі вояки, нехай пригадають собі геройства батьків, хоробрість своєї приятельки Росиї-освободительки, нехай ідуть від побіди до побіди.

Напеpед! Бог з нами!

Маніфест підписав король і міністри.

Болгарске правительство поручило болгарскому послови в Царгороді, щоби заявив Порті, що з огляду на відмову відповіди на однозвучну ноту балканьских держав, з огляду на задержанє сербскої амуниції і грецких кораблів, з огляду на многі граничні перепалки і зірванє дипльоматичних зносин — болгарске правительство з болем мусїло вхопити за оружє, складаючи всю одвічальність на отоманьске правительство. Правительство поручило послови також, щоби заявив Порті, що турецкі

ТЯЖКІ ЧАСИ.

З памятника управителя вязниці.

(З росийского — Дорошевича).

Понедїлок.

Був нинї у мене в бюрі міщанин Сидоров; зголосив ся відсиджувати кару. Засуджений за крадіж на півтора місяця. Хоче зачати відсиджувати. Жадане законне, навіть похвальне!

Нехай там хто що хоче говорить, але почуте справедливости вроджене росийскому народови.

Але де я єго всаджу? Нема де помістити злодія, бо всьо занятe політичними. Вязниця повна, а в ній ні одного злодія! Неймовірне, а однак правдиве.

Я відмовив принятя. Навіть трохи прихвалив єго.

— Вже що правда, то з тебе добрий хлопчище! Зараз можна пізнати героя росийскої землї. Умів ти красти, але умієш і слова додержати! Лише, що не можу тобі прислужити ся, мій любий, нічим. Нема ні кута вільного. Прийди колись пізнійше. Я тобі за те дам добру станцию. До вибору тобі дам. На другім поверсї з видом. Знаєш ту наріжну?

— Ми — каже — ваші комнати добре знаємо.

— Хочеш наріжну? Вид на ріку. Шпиталь перед очами. На трупарню. Умре хто, зараз і похорон будеш бачити! Не буде тобі скучно. А як не хочеш, то дам тобі навіть число 47. Знамените! Двох докторів, чотирох інжинірів, бувший маршалок повіту — що там маршалок! Бувший посол там сидів! Адвокати то вже не числю — що там адвокати! Ось з якими людьми покумаєш ся в тім числї.

Почіхав ся по голові.

— Менї головно о то йде, аби відсидїти перед сьвятим Ілєю!

Нехай хто що хоче говорить, а все таки в нашім народі сильно закорінене релїгійне чувство.

— Правду кажеш — говорю єму — то велике сьвято! То честь тобі приносить! Але мимо того перетерпи. Ціла вітчина терпить, отже й ти потерпи.

Я дав єму пів рубля і відправив.

Середа.

Міщанин Сидоров був знов. Росийский нарід простацкий. Жадає, аби єго всадити.

— Щож то знов — дере ся — за порядки у вас? Я маю ізза вас лишити ся без кусника хлїба? Менї головно о то йде, аби я відсидїв перед сьвятим Ілєю! У нас день сьвятого Ілї, то час найбільшої роботи. Я в день Ілї на сидженє не маю часу!

— А щож то ти — питаю — рільник, чи що?

— Длячого я маю бути рільник? Я з передмістя, з міщан. Але ми пів року їмо з ласки пророка Ілї. На пророка Ілї ідуть через місто робітники, наймити. Одні ідуть з косовиці до дому з грішми. Другі до жнив наймлені, що дістали завдаток і инші ідуть, з ріжних місць, з грішми. В день робить ся „підкидане“, підкидаємо їм мошонки, відтак перетрясаємо хлопіз. Вечером граємо в фербля.

Я став єму толкувати:

— Ну, але то ще питанє, хто виграє, а хто програє!

— Якже я можу програти, коли маю значені карти?!

Прості злодії той наш росийский нарід.

— Що нам там — кричить — до вашої політики! Давати менї станцию та й годі! Належить ся менї і конець! Не гадаю здихати з голоду. Час тепер спокійний, якраз на сидженє! Щож я маю тепер до роботи на волї? Вчера за цілий день заробив ледве одну мошонку з двома пятнацяти копійками!

Де я єго тут всаджу? Я дав єму рубля.

Четвер.

Сидоров знов прийшов.

— Прошу о рубля.

А дальше рішучо каже:

— Або, коли вам жаль рубля, то всадіть мене!

Я пробовав крикнути на него:

— Щож то знов має значити? Дивіть на него, захотілось єму до тюрми! Щож ти собі гадаєш, що то є йти до тюрми? Може гадаєш,

горожани, які мешкають в Болгариї, можуть виїхати або й можуть остати в краю і можуть бути певні охорони своїх прав.

Король Петро виїхав вчера рано о 5-ій годині в товаристві кн. Юрия і штабу до Нішу. На двірци появили ся члени правительства, скупштини, посли союзних держав і численна публика. По короткім cercle король попращав ся словами: „Подаю ся до моєї хороброї армії в надією побідного повороту“. Зібрані кликали: „Нехай се буде Божа воля“.

Італіяньска урядова часопись оголошує королівский декрет, після котрого Тріполітанію та Киренаїку віддано під необмежене зверхництво італіяньского короля.

В ціли успокоєня тих провінций пороблено слідуючі запорядженя: 1) признає ся цілковиту амнестию мешканцям, котрі брали участь в неприятельских кроках або з сеї нагоди користали, з виїмком тих, котрі допустили ся також звичайних злочинів. Особи, які наслідком своїх провин находять ся у вязници або є депортовані, будуть випущені на волю. 2) мешканцям як давнійше так і на дальше полишає ся цілковиту релігійну свободу. Імя султана як каліфа буде споминати ся в публичних молитвах музулманів, а представником султана буде особа іменована ним. Платня заступника султана буде покривати ся з льокальних доходів. Право церковних записів (вакуфів) признає ся тай не буде ставити ся ніяких перешкод відносинам музулман до їх духовних начальників і до кождого іменованого султаном шеїка уль іслама та до наібів, іменованих кадієм. Платню тих духовників буде покривати ся з льокальних доходів. 3) Постанови в справі охорони інтересів отоманьскої держави та отоманьских підданих видасть ся ще, о скілько не управильнює їх закон із 25. лютого 1912 р. 4) Окремим королівским декретом буде іменована комісия, до якої війдуть нотаблі тубильці, щоби в ціли правної охорони видати цивільні і адміністрацийні розпорядки в дусі ліберальних засад при увзглядненю місцевих звичаїв і обичаїв.

Декрет сей виданий в Сан Росоре має дату 17. жовтня 1912, а контрасиґнований Джолітієм, Сан Джуліяном і всіми міністрами.

Новинки.

Львів, 19 жовтня 1912.

— **Диспенза на роботу в неділї і сьвята.** Подає ся до загальної відомости, що Руский Епископат на послідній своїй конференциї зі взгляду на довготревючі слоти і застій в рільних роботах уділив всім вірним гр. кат. обряду позволеня на господарскі роботи по 12 годині у всї неділї і сьвята.

— **Церква** духовної семинариї у Львові буде отворена в неділю 20 жовтня. Що неділї і в кожде руске сьвято відбуде ся о $^1/_2$12 год. перед пол. Служба Божа і проповідь.

—**Торжественне отворенє** школи ім. Короля Данила відбуде ся в неділю 20 жовтня о годині $12^1/_2$ по пол. при ул. Маргина ч. 24а (стация трамваю Підзамче), на яке комітет всїх патриотів просить.

— **Кравецкий страйк.** Страйк жидівских кравецких челядників, що тревае у Львові від двох тиждпів, починає прибирати бурливий характер. Страйкарі ходять по робітнях і вищать їх, лихословлюючи властителів. Група страйкарів напала онегди на робітню Я. Бойка при ул. Боімів виломила двері, а властителя сильно потурбувала.

— **Посьвяченє „Народного Дому“ в Судовій Вишни** відбуло ся — як звідтам пишуть — в неділю дня 6. жовтня. Сей дім се правдива прикраса міста. Дім побудовано практично: з фронту склепи і помешканя, а з боку велика саля. Будова коштувала 120.000 К. Чину посьвяченя довершив о. митрат Подолиньский з Перемишля в сослуженю численного духовеньства. О 10. год. передполуднем відсьпівав хор Службу Божу, підчас якої патриотичну проповідь виголосив о. Кондрацкий. По відправі рушив похід з церкви до „Нар. Дому“. Попереду машерували „Січи“ і „Соколи“ під проводом повітового кошового п. Даниловича; опісля ішла процесия. Перед „Нар. Домом“ утворили „Січи“ і „Соколи“ квадрат, а в середині стануло духовеньство і делеґати. О. Митрат посьвятив дім а опісля промовив в сали теплими словами про задачі Народних Домів. Потім промовляв місцевий адвокат др. Войтович. По посьвяченю відбули численні „Січи“ і „Соколи“ похід через місто. Вечером відбула ся в новій сали вистава штуки „Ох не ходи Грицю на вечерниці“. Заслуга побудованя Народного Дому припадає дирекциї „Народний Дім“, особливож заслужив ся секретар міскій п. В. Струсевич.

— **Вісти з Канади.** „Канадийский Русин“ з дня 28. вересня помістив отсей „Поклик до жертв на дар любови для руского епископа в Канаді“: Як вже всї знаємо, Апостольска Столиця, звістна зі своєї прихильности для Русинів і їх обряду, вислухала довголітних просьб і бажань канадийских Русинів-католиків і іменувала для них в особі Преосьвященного Никити Будки, першого Епископа з повною юрисдикциєю, се є властю, залежного лише від Апостольского Делеґата в Отаві. Тїшуть ся всї Русини, що кріпко держать ся своєї віри, з сеї номінациї, та не знати чи богатьом з них прийшло на гадку, як би то повитати такого давно і довго очікуваного і бажаного гостя? Тому ми перші виступимо з пляном, який з певностию похвалять і з яким цілком певно згодять ся ті, що радіють з сеї номінациї.

Як знаємо, у Старім Краю іменований Епископ має запевнене удержанє з дібр належачих до вивінованя епископії, або з державної каси, має крім сего і свою палату, та ціле урядженє у ній. Цілком инакше має ся справа з епископіями в Америці, а особливо з новоустановленим епископством в Канаді. Тут епископ не має ані палати, деб мешкав, ані дібр або пенсиї з державної каси, які запевнили би єму удержанє. В Канаді мусять подбати про удержанє епископа вірні католики, для яких єго іменовано. Заки однак про се удержанє подбають вірні, треба би було зложити якийсь дар, котрий вручило би ся Епископу при єго повитаню в Вінніпеґу. Коли пять літ тому назад іменовано руского епископа для Злучених Держав, тамошні Русини-католики вручили єму при повитаню 1.200 долярів, який то дар мав служити на покритє перших потреб і видатків Епископа.

Нам здає ся, що і канадийскі Русини католики не повинні показати ся гіршими від Русинів у Зєдинених Державах. Преосьвящений Епископ Никита, се дитина, що вийшла з під бідної селяньскої стріхи, се син бідного руского селянина, що власними силами удержував ся в школах, а посьвятивши ся званю сьвященика і занимаючи скромну посаду префекта духовної семинариї, не мав часу і нагоди зібрати хоч би не велику суму гроша, яка би єму вистала на покритє перших потреб у Канаді. Тому нашим обовязком є, прийти з помочию свому Епископови, тим більше, що се наш чоловік, кість з кости, кров з крови, руско-україньского народу! Не буде сей добрим Русином, не буде сей добрим католиком, хто не зложить бодай найменшого датку на дар любови для руского Епископа. Тим даром покажемо ми єму нашу синівску преданність і

що для тебе вибудовано тюрму? Якийсь там міщух, що за три рублї украв і тут садить ся, аби єго замикати. Також щось, невидальщина така, який мені великий пан! Не такі як ти а ждуть. Адмірали! Адмірал Небоґатов цілу фльоту піддав — то не трема рублями пахне — а й він два місяцї ждав, заки опорожнило ся місце на відсиджуванє! Бо й якраз тепер часи такі, аби собою голову завертати. Виноси ся, не для тебе тюрма!

Сів собі на сходах до ґанку.

— Не пійду!

Я велів єго прогнати.

— Не маєте права — дер ся — проганяти арештанта з вязниці! Ви обовязані арештанта держати у вязници!

Зробив скандал. Дре ся несвоїи голосом.

— Ґвалт! Держіть мене! Я злодій!

Ціла тюрма глядить з вікон.

Вечером прийшов один адвокат з політичних. Говорив в імени товаришів вязничих: „Гурт — каже — політичних вязнів, звертає вашу увагу, пане управитель, аби ви пильнували і узнавали права горожан“.

Я сплюнув і відійшов. Якже я можу узнавати і пильнувати права горожан, як не маю на тілько тюрми?

Злість мене взяла.

— Самі ви, панове, займаєте цілу тюрму, а відтак нарікаєте!

Пятниця.

Міщанин Сидоров прийшов пяніський. Виговорює.

— Що то всьо має значити? — верещить. — З панами тримаєте? Чи то тюрма лише для панів має бути? Щоби бідному чоловікови місця не стало? Тепер всї собі рівні!

Просто сказавши — социяліст.

— Я — кричить — чоловік письменний! Я читав! „Личпа свобода“. Хочеш іти до тюрми — можеш! Я то розумію, знаю, що то значить!

Я зовсїм голову стратив!

Виходжу до него:

— Я тебе тут — кричу — сякий такий, я тебе научу, за таке говоренє, зігниєш в тюрмі!

Сьміє ся драбуга.

— А я лиш того хочу — каже.

Не було ради. Дав я єму пів рубля і порученє до різника, аби єго приймили до „Союза русскаго народа“.

Має стати социялістом, нехай буде „деятелем союза“, патріотом.

Неділя.

Вже другий день спокою. Сидоров не показує ся. Записали єго до „Союза істінних русских“ і побирає кождого дня пів рубля.

Понеділок.

Міщанина Сидорова прогнали з „Союза“. Пропив прапор. Виговорював на різника. Такі то люди. Прапори повинні бути з перкалю! Не можна досить надивувати ся тим провідникам! На нічім не знають ся. Бо й хто то бачив, аби робити прапори з шовку!?

Второк.

Сидоров з'явив ся. Пяний як ніч. Знов скандал.

— То просто жарти — верещить. — Добрі люди! Щож то? Чого глузувати з чоловіка? Тягають до поліциї, суд судить, засуджує тюрму. А по тім всїм — дуля! По що бідного чоловіка тревожити? Чого судити? Я пійду, верещить дальше, до кореспондента столичних ґазет! Пійду, кричить, украду єму курку. Нехай вас в столичних вістях добре опише!

І пійде! Від російского чоловіка можна всього надіяти ся.

Субота.

Нині мав я приємність читати допись з нашого міста в столичній ґазеті.

„Завдяки до крайности посуненого недбальства тутешної вязничної власти навіть засуджені судом налогові злочинцї ходять свобідно по місти на страх мешканців. Злодійства побільшили ся. Забирають не лиш мертві предмети, як гроші і инші річи, але вивозять серед білого дня з домів живі сотворіня, домашну худобу...“

Курка то ніби живе сотворінє і домашна худоба? Маєте ви совість, панове кореспонденти?

(Конець буде).

любов і покажемо єму у перших початках, котрі для всїх і усюди суть тяжкі. Однак треба знати, що датки сї, се не мус, се добровільні жертви, длятого і висоти їх не можна означити. Кождий, що має намір щось дати на сю цїль, повинен дати стільки, на скільки єго доходи, чи маєток єму позволять. Що до збираня датків на дар для Епископа, то радимо завязати на поодиноких кольоніях комітети, котрі занялиби ся збіркою і пересилкою гроший на подану низше адресу. При тім звернемо увагу, що приїзду Епископа до Канади належить сподївати ся в як найкоротшім часї, тому зі збіркою датків належить поспішити ся. Імена всїх жертводавцїв будуть оголошені у нашій часописи („Канад. Русині“), а пересилати їх належить на слїдуючу адресу: Basilian Fathers Winnipeg, 612 Flora Ave.

— **Напад на австрийский консулят в Київі.** З Києва доносять, що кількатисячна товпа з провідцями „Союза русскаго народа“ на чолї удав ся передвчера походом через головні улицї під будинок, в якім містить ся австрийский консулят і напавши на льокаль і мешканє консуля, цїлком єго здемолював. Австрийский стяг зневажено, а потім єго спалено серед співів „Боже, царя храні“. Полїция зовсїм не спішила з помочию против напастників, байдужно приглядаючи ся нападови, нікого не спиняючи і не арештуючи. Перед демонстрациєю відбули напастники збори, на котрих численні бесїдники, переважно попи, виголошували підбурюючі промови против Австриї, розводючи ся про переслїдуванє Росиян в Галичинї та остро критикуючи становище Австриї в балканьській війнї, що утруднює Росиї прийти на поміч балканьским одновірцям. Росия мусить виповісти війну Австриї, а заповідию єї нехай буде — казали бесїдники — похід під австрийский консулят. „Треба показати Австриї, що російский нарід вже виповів їй війну“.

— **Греки в Польскім королївстві.** В польскім королївстві мешкало 619 родин грецких підданих. По проголошеню війни майже всї виїхали до вітчини. До консуляту зголошує ся богато добровольців, що дня від 100 до 150 осіб. В тім числї богато є димісийонованих войскових, студентів, реміснників, робітників і т. д. Грецке правительство запитало консулят, чи не можна би в Польскім королївстві закупити 3000 коний, засобів вівса, сукна, коців. З консулятів у Росиї найбільше працї мають одеский та московский.

— **Львівскі Болгари.** Академічна болгарска молодїж, що учить ся на висших наукових заведенях і кілька властителїв огородничих заведень у Львові, на Богданівцї та Жовківскім від'їхали до Болгариї, покликані до войска. На двірци пращали їх земляки, що ґрупують ся в „Болгарскім народнім клюбі“. Кождому з них дали стяжки о національних болгарских красках. Молодїж від'їхала до Будапешту, де в консуляті дістане грош на подорож до Білгороду; на сербских зелїзницях мають вільний переїзд.

Телеґрами.

Софія 19 жовтня. Вчера передполуднем відбули ся в цїлім краю богослуженя за повоДженє болгарского оружия у війнї з невірними. В Софії відправив богослуженє митрополит. В часї богослуженя молив ся за короля, королеву, наслїдника престола, королївску родину, російского царя і єго родину, за королїв і наслїдників престола Сербиї, Чорногори і Грециї.

Білград 19 жовтня. Король Петро приїхав вчера по полудни до Нишу, витаний з одушевленем населенем.

Атини 19 жовтня. На вчерашнім засїданю палати послів мінїстер справ заграничних заявив, що виповіджено війну і відчитав ноту вислану Туреччинї. Туреччина аж до послїдної хвилї підступно старала ся відорвати Грецию від балканьских союзників. Відтак відчитав депешу наслїдника престола, котрий доносить, що грецке войско переступило турецку границю.

Константинополь 19 жовтня. Число зібраних над границею коло Адрияпополя болгарских войск обчисляють на 180.000.

Софія 19 жовтня. Болгарскі войска займали важну під взглядом стратеґічним позицию на турецкій земли коло Мустафа паша.

Константинополь 19 жовтня. Турки побили Чорногорців коло Ґосінія і займили відтак пограничну черногорску місцевість Андрієвіца.

Цїна збіжа у Львові.

дня 18-го жовтня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·60	до	11·—
Жито	8·80	„	9·20
Овес	9·30	„	9·75
Ячмінь пашний	8·50	„	9·—
Ячмінь броварний	9·50	„	10·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до варена	—·—	„	—·—
Вика	—·—	„	—·—
Бобик	8·50	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукуруза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	75·—	„	90·—
Конюшина біла	96·—	„	120·—
Конюшина шведска	90·—	„	110·—
Тимотка	27·—	„	32·—

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·35, 2·05 §), 2·45 3·45 *) 5·46 †), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §2·16, 2·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58·), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ·) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, 2·29 *), 2·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова 2·22, 5·45, 7·25, 8·50, 10·05, 1·10*), 1·30, 2·00§), 5·40, 7·25†), 8·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, 1·50§), 2·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: 12·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), 1·55, 5·52, 6·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, 1·36*), 2·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).